

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ
Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. шл. 143.322.
Адреса для телеграм:
„Діло“ Львів.
Головний Редактор прий-
має від 11—12 год. перед-
полуднем.
Рукописи не звертаються.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5-00 зок.
Чвертьрічно 15-00
Піврічно 30-00
Річно 60-00

ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці і Канаді,
Франції, Італії, Бельгії 20 фр. фр.
Італії 7-50 зок., Німеччині 7-50 зок.,
Швейцарії 5 шв. фр., Чехословач-
чині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Бель-
гарії 7-50 зок., Австрії 7-50 зок.
Зміна адреси 1 зок.

Телеф. Редакції 29-41.
Друкарні: 29-26.

В СПРАВІ ОГЛОШЕНЬ
ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІ-
СТРАЦІЇ

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
20 сот.

III. Краєвий Здви́г Українського Соко́льства

30. червня, 1. і 2. липня.

Л Ї В І В.

30. червня, 1. і 2. липня.

Справа обсади Апостольської Адміністрації на Лемківщині.

З Варшави повідомляють нас, що справа створення Апостольської Адміністрації на Лемківщині і її обсади має бути вирішена вже в найближчому часі. На становище апостольського адміністратора форсують деякі впливові кру-

ги о. д-ра Маслюха Василя, тепер пароха в Горожанні Великій, пов. Рудки. Одночасно з цим потужно вістку, що сяниський повіт буде прилучений до краківського воєводства, а окружний суд у Сяноці буде скасований.

Нунцій Мармаджі кардиналом?

Як довідуємось, папський нунцій у Варшаві Мармаджі має бути небавком іменованим кардиналом.

Ще про арештування в Львові.

„Вісті“ з дня 21. червня ц. р. у некоректній частині подають ось що: „У четвер 14. червня ц. р. вранці поліція арештувала члена нашої редакційної колегії Ростислава Волоши-
на. У неділю 17. червня ц. р. арештували дирек-
тора нашої видавничої кооперативи Володими-

ра Михайла Янова та адміністратора Павла Кля-
ма. Крім того поліція перевела ревізій в „Ака-
демічному Домі“ при вул. Сувійського й ареш-
тувала кількох студентів, інж. Мілянця та інж.
Рябовського.

Арештування у станіславівському воєводстві.

Швурядова „Газета Польська“ з дня 21. чер-
вня ц. р. повідомляє, що поліція перевела в Ко-
домі чергові ревізії та арештування серед у-
країнців. Багато домівок націоналістичних у-
країнських груп запечатано. Крім того влада ве-
де слідство за пониження телеграфічних дровів

між Ямницею і Станіславом. Справники ар-
ештовано, але їх прізвища держать в тайні. У
Богородчані невідомі справники поарештували
жандармів хоругви після смерті міністра. За про-
тидержавну акцію арештували у станіславів-
ському воєводстві біля 1000 людей.

Шеф генерального штабу Франції в Лондоні.

Франція і В. Британія загарантують нейтральність Бельгії та Голландії.

ЛОНДОН, 21. 6. ПАТ. Вчора приїхав до
Лондону ген. Веган, якого повитав шеф бри-
танського генерального штабу Манжмері.

Кружляють погослови, що метою подорожі
ген. Вегана розглянути проект спільної декла-
рації про нейтральність Бельгії та Голландії.

НАРАДИ ТРЬОХ МІНІСТРІВ У БУКАРЕШТІ.

ОФІЦІЙНИЙ КОМУНІКАТ.

БУКАРЕШТ, 21. 6. ПАТ. Румунська урядо-
ва агенція оголосила такий комунікат: „Трьох
міністрів закордонних справ розглянули полі-
тичну ситуацію, яка скриває багато небезпеч-
них моментів. Вони приковують увагу всіх тих
урядів, що бажають вдержати мир. Міністри
ствердили, що існують теж радісні моменти,
які завдяки співпраці і спільному зусиллю до-
поможуть Європі побороти політичну кризу.
До таких радісних моментів зачисляють міні-
стри зусилля Франції, В. Британії та Злучених
Держав не допустити до розбиття розбройної
конференції і видивити на перший план
проблему безпеки. Постійна рада Малої Ан-
танти на своїх чотирьох сесіях від 18. до 20.
червня ц. р. розглянула і рішила: 1) підтримати
асіма силами організацію безпеки і підписати
умови про безпеку; 2) довести до загальної

розбройної конвенції між усіма державами; 3)
співпрацювати над господарським розвитком
східної Європи з усіма зацікавленими держава-
ми. Зі зваж малярського уряду виходить, що
Мадярщина хоче сама виключити себе від спів-
праці; 4) спротивитися повороту Габсбургів
на престіл; 5) прийняти до відома налагодження
дипломатичних взаємин між СССР і Румунією
та Чехословаччиною; 6) повитати з задоволен-
ням ратифікацію умови між балканськими дер-
жавами; 7) затвердити рішення економічної
ради держав Малої Антанти і переслати їх за-
цікавленим урядам; прийняти всеамериканську
умову не доводити до війни, що її завдяки уря-
дові Аргентини підписано в Ріо де Жанейро
10. жовтня м. р.; 8) зійтися у вересні на наради
в Женеві.

Перед стрічею прем'єра Думерга і мін. Барту з Гітлером.

Французька преса, обговорюючи візиту
представника канцлера Гітлера фон Рібентропа
у Парижі, здогадується, що він пропонував без-
посередні розмови між канцлером Гітлером і
мн. Барту та прем'єром Думергом. „Парі Мілі“

лише, що Рібентроп приїде до Парижа, після
повороту мін. Барту з Букарешту і Білгороду.
Рібентроп бажає стрітисся з мін. Барту ще пе-
ред його подорожжю до Лондону

Цукорня

СТЕЦЬКОВА

Миколая 7.

Ні замки, ні сторож ні пес не перешко-
дить злодіям вломитись у Ваше меш-
кання і зрабувати Ваше майно, тому —
обезпечіть його від крадіж з вломом у
Т-ві Взаємних Обезпечень „Дністер“,
у Львові, вул. Руська ч. 20.

За обезпечення домашнього урядження на зок.
1000— пересічна річна премія праз з додатками
зок. 250 — 640, залежно від місцевості. — роду
обезпечених предметів і їх приміщення.

Галицький Магазин Новостей Галицька 13.
Поручає воєни, сукна, шовки, зефіри, полотна
та всілякі блаватні товари по найнижчих ці-
нах. При закупні товару від 5. зок. даром бізету
до першорядних кін. 5/73 70-7

Конспірація і провокація.

На маргінесі тернопільського процесу.

Нові два присуди смерті, нове марево
двох шибениць і одне молоде людське життя
запоторені до смерті за тюремні крати. Це
жило чодій з Токія — далекого надзбручан-
ського села, що скінчилося суворим присудом
на судовій салі в Тернополі вночі 18. ц. м. Тра-
гедія формально ще не скінчена і вона недов-
зі знайде свій відгомін на касаційній розправі
перед Найвищим Судом у Варшаві.

Одначе це справа не зміняє і не зміняться
події, що вже відбулися. А вони насувають де-
які, незовсім веселі думки.

Самбірський процес з осені м. р. в справі
убиства пок. посла Голушка ярким світлом
громадові лискавці освітив частину нашого су-
часного збрюного життя, жого картини по-
трясли до глибини нашим громадянством. Від-
крито тоді рака, що від ряду літ точить і роз-
їдає молоді парости нашого національного
організму. Громадянство побачило — не пер-
ший вправді раз — але по-черше у такій на-
гальній формі — безприкладний розклад, що
обхопив був наше так зване підпілля. Побачи-
ло провокацію у формі і розмірах, про які
ніхто навіть не думав, а які знали були хіба
деяким одиницям, що ближче цікавилися істо-
рією довоєнного російського і польського
революційного підпольного руху.

В салі розправ самбірського суду побачи-
ли ми провокацію в рядах членів УВО і то у
самій її верховині. Одним з найголовніших сво-
го часу керівників підпольної і терористичної
акції в краю виявився довголітній провокатор
Барановський, що тишився довгий час беззасте-
режним довірям свого проводу.

В особі Барановського був небуденний на-
слідувач Азева і тим викликав аж. враження. А
скільки соток малеваних, незамітних і невідоміх
кривється по всім усядам серед нашого життє-
во недосвідченого та легковірного достоту,
сьогодні годі сказати. Певне те, що число їх ле-
гіон, а жахливі цифри відкривють доперва в май-
бутності поліційні архіви і записки та спомини
окремих функціонерів політ. поліції. Від світла
історії вони не скривються і творитимуть доку-
менти сучасних, нам мало або і доовсім невідоміх,
подій, що мали вплив на формування воля
і акції, часто дуже некорисної і велими шкід-
ливої в часах, до яких відноситься.

Wyciąg z protokołu wspólnego posiedzenia niejawnego i
Ad okregowy Wydział VI i karney we Lwowie w składzie
S. O. T. Bedaszewski jako przewodniczący, S. O. M. Dr. J. Lo-
ser i dr. L. Dworzak jako głosujący, w sprawie konfiskaty Nr.
134 z czasopiisma p. t.: „Dilo“ z daty, Lwów, dnia 14. czerwca
1934, do Wygn. VI. I. Pr. 323/34, na posiedzeniu niejawnem
dnia 15. czerwca 1934 r. po wysłuchaniu zdania Prokura-
tora Sądu okregowego we Lwowie, postanawia: uznać za
nieprawdopodobną dokonaną dnia 12. czerwca 1934. przez Sta-
nowo grodzkie we Lwowie konfiskatę czasopiisma p. t.:
„Dilo“ Nr. 154 z daty, Lwów, dnia 15. czerwca 1934. zawiera-
jącego: 1) w artykule p. t.: „Poklin Polakim“ w ustępie
z słow: „Otylnizaczyna“ do słow: „materjalamy“ znamio-
wając wyłopku z art. 170 k. k. i 127 k. k., zarządzić zni-
szenie całego nakładu i wydać w myśl §. 493 p. k.
zatem dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowego
Zatem wodać się odnowiedzialnemu redaktorowi tego

czasopiisma nakaz. by orzeczenie niniejsze umieścić bez-
płatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie.
Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa
przewidziane w §. 91 ust. druk. z dnia 17. grudnia 1862.
Dr. p. p. Nr. 6 ex 1863. t. j. zasądzenie za przekroczenie
dn. grzywnę do 400 złotych. Uzasadnienie. Ogłoszenie dru-
kiem wymienionego wyżej artykułu ma na celu szerzenie
fałszywych wiadomości o zachowaniu się organów policji
w czasie panacyi na cmentarzu w Otyntji w wojew. sta-
nowo grodzkim, oraz tendencyjne nawiązanie poszczególnych
nielawowskim, oraz tendencyjne nawiązanie poszczególnych
faktów w urzędowaniu organów P. P. jako nieuzasadnio-
nych, które to wiadomości mogą wywołać niepokój publi-
czny. Według §§. 487, 489, 493 p. k. oraz §§. 16, 37 ustawy
prasowej jest zatem powyższe postanowienie uzasadnione.
Przewodniczący T. Bedaszewski w. r. Protokulant K. Rarsza
w. r. Za zgodność: Janowicz st. sekretarz

Наше підпілля ворується на російському, а ще більше польському підпольному революційному руху, що йшов окремо від російського. Воно копало бужальню передовсім польське підпілля і його методи та тактику, годуючи ППС з початків її діяльності на території Конгресівки і з 1905 р. та сідуючих.

Si duo faciunt idem, non est idem — коли двоє робить те саме, не виходить те саме. А ця жорстка максиму наше підпілля переосмислює. Ні відносини до війни в Конгресівці, ні настрої і взагалі психіка тодішнього польського громадянства чи його рішучої більшості, ні врешті міжнародні обставини не є такі самі або хочби дещо подібні до наших сучасних настроїв, до нашої збірної психіки тут, у межах Польщі. Велика різниця втворює та ж світова війна та збройна боротьба у нас за власну державність. А і повсюдні міжнародні відносини інші як до війни.

Те все для нашого наймолодшого покоління майже зовсім не існує. Воно не брало участі у будові української держави перед кількома роками, здебільша не знає зовсім причин її розвалу і думає її збудувати виключно жертвою власної крові чи життя чисто революційним шляхом, нехтуючи те все, що досі дав Велика Справа зробила попередники, з яких багато ще сьогодні діяльні. На думку цього покоління не повсякденна муравина праця, не збирання цією працею — не гучно, а навіть прикрою — та зберігання і безпечне збільшення моральних і матеріальних цінностей і планове фахове вишколювання молодих людей для приходу великих подій, а конспірація, підпілля, терористичний акт, бібулова пропаганда і неграмотні летючки заведуть нас напевно до здійснення заповітного ідеалу нації.

Повстала страшна, пошестива психоза — на мою думку у своїх наслідках дуже шкідлива — бажання принести себе в жертву односторонній революційній ідеї. Розвиненням летючок навіть у справах буденного організаційного значення з ріжними фразами і вигукми, що ніколи не шкодять противникові, а нам все, що розвалюють наші організації і товариства, які влада негайно закриває, час до часу якимсь відорваним терористичним актом, думає підпілля заступити те, що вимагає довгого фахового приготування і знання, багато енергії та бездонної жертвенної повсякденної праці і великої розваги. Ця заразна психоза творить легко революційну романтику, для якої недосвідчена молодь без надуми приносить жертви із себе. У романтичному захопленні ця жертва зовсім не лекша від жертви, якої вимагає повсякденна т. зв. органічна національна праця.

І ця різниця між психічним наставленням старшого громадянства, свідомого своїх обов'язків і відповідальності і психікою частини молоді є одною з головних причин непотрібної і деінде мало зрозумілої боротьби між старими і молодими. Очевидно причиною огірчення молодого покоління є й інші обставини по-

Купелі в плащі 8-50 Матеріал на купелі в плащі 140 шир. зол. 4-50 та купелі, ручки у велич. виборі. **ЛАВАТИНИ БАЗАР**, Л. ГАНЦЕЛЬМАН, Львів, Ботмів ч. 12.

літичного і господарського характеру, наше положення в Польщі, господарська скрута, безробіття та інші. Однак з усього найбільше таки лякає мене те, що частина нашої молоді на її думку доведе нас до цілковитої поразки. Словом, конспіраційна тактика, її методи і засоби мають бути у сучасному універсальному лікарстві на всі наші болі і недуги.

На жаль, частина нашої молоді повірила в конспірацію з усіма її причадилами як в одинокі доцільну національно-політичну акцію. Стала вона мачею у руках тих, що укріпили в підпіллі є невідомі загальні громадянства і яких не можна притягнути до прилюдної відповідальності. Конспірація — підпілля хоче мати вплив на хід подій у нашому прилюдному органічному національному житті і з підземелля ним диригувати. І тут конспірація перестала нею бути. До широкої акції треба багато людей, а масового руху у підпіллі чужо укріпи не можна. Про конспірацію довідуються заздалегідь, проти яких вона вимірена. У першу чергу знають про неї поліційні органи і своєчасно ліквідують членів підпілля.

І тоді падають жертви, що їх дає хвилеве революційне захоплення. Наповнюються тюрми, ферується судові присуди на довічне в'язницю, а то і на кару смерті. Жертви окружаються німбом національного героїства. Ореол мучеництва потягає нових кандидатів на дальші жертви підпольної роботи і нездорова та дуже для нас шкідлива психоза поширюється ще більше. Частина молоді, між якою є дуже цінні одиниці, вилізе без потреби і без дійсної користі для здійснення наших заповітних змагань, а деякі передчасно зішли навіть в могилу. І це діється в часі коли відчувається брак вишколених солідних працівників на багатьох царинах нашої розлогої, шойно на пів управленої національної ниви. З одної сторони ентузіазм, фантазія, революційна романтика — з другої нехтіть до так званої чорної органічної праці та її легковаження, є ознаками збірної духовної недуги частини нашого молодого покоління в границях Польщі.

Конспірація, що при своїй масі, що доходить і до дітей, дає у нас не є конспірацією і революційна романтика при молодечій легкодушності та життєвому недосвідченні несе найстрашнішу отрую — моральний розвал молодих душ — конфіденційну службу в поліції і провокацію. А це сумне явище не таке знова різке. Як оборонець у численних політичних процесах нашої молоді у різних гудах Галичини, Волині і Холмщини мав я нагоду не раз переконатися зі судових актів і на судовій розправі як далеко зайшла вже в ряди нашого

підпілля страшна зараза поліційної конфіденції, а навіть провокації. У практиці тяжко не раз розрізнити, хто властиво кермував акцією — конфідент, або провокатор чи дійсний провід підпілля. Визначний провокатор студент Барановський зі самбірського процесу чи який конфідент сільський кравець Петро Флінта з тернопільського процесу та чимало подібних з інших процесів повинні бути наукою, що шлях до нашої перемоги не веде через закриті підпілля.

У часі славянського студентського конгресу в Празі в 1908 р. мав я нагоду говорити кілька разів з теперішнім президентом Чехословаччини і її творцем — проф. Т. Г. Масариком про українські справи. Він знав їх доволі добре і у розмові підлі як нашу відому рису — за велику нашу політичну романтику при великій дозі політичного реалізму. Ті його слова сповнюються у нашій сучасній дійсності на нашій власній шкірі.

Недавно була в „Ділі“ (ч. 158 з 18. ч. м.) стаття проф. О. І. Бочковського з Праги „Героїзм праці і життя“, написана з приводу книги Т. Г. Масарика „Як працювати“, що в 1930 вийшла в Празі в українському перекладі. Варта, щоб наша молодь прочитала цю статтю, а ще більше саму згадану книгу презид. Масарика. Там вона пізнає, що шлях до тріакого розвою нації — і то повневолоді нації — і здійснення її заповітних змагань не йде через романтику — хвилевий героїзм, хочби ціною догодинної в'язниці або і смерті, тільки через щоденну чорну муравину працю найчастіше без ніякого розголосу і ореолу, з метою своєю скромною лептою причинитися до здійснення заповіту нації. Тут лежить справдішній героїзм і таких нам треба героїв, а не тих, що кидають летючки за плаща і легко та дешево через заступ стають героями в очах деякого з нашої публіки.

У нас ще не обчислено, скільки шкоди понесли ми у своїй національній скарбниці через конспірацію і її різні діти — поліційну конфіденцію і провокацію. А шкоди ці без сумніву величезні. Досі може вже й тисячі розвалених товариств і організацій, кончених до нашого правильного розвитку, спараліжуваних національного життя, репресії і тюремні реліквії, моральний розвал у молодих душах — оце сирий білийс нашого підпілля.

На жаль, наше громадянство замало реагує на виступи підпілля. Вираді поодинокі діячі писали про це на сторінках нашої преси, як Вас. Мудрий, Вол. Целевич, Іван Кедрин, Вол. Кузьмович у „Меті“, д-р Осип Назарук у „Новій Зорі“ та ще дехто. Було і послання митрополита Шептицького до молоді. Та те все не вистарчає. Треба, щоб всі свідомі відповідальності громадяни все і всюди систематично поборювали наше підпілля і розкривали молоді очі на його погубність для нашої нації і для самої молоді. Тільки збірним доцільним зусиллям відвернемо від себе нову катастрофу.

Д-р Степан Бартик.

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА“ З ДНЯ 23. ЧЕРВНЯ 1934.

о. Д-Р Г. КОСТЕЛЬНИК.

Мойсей Вернигора -- український Валаам.

„Досліва реліція старости Суходольського:

„В році 1767 Мойсей Вернигора, родом зі села Дмитрівки, що лежить за Дніпром, убивши різного брата й побивши матір та покинувши жіноку, пішов до польського краю до села Македон, що належить до канівського староства, а тут передсказував людям, що вкороті повстане гайдамаччина в Польщі та що вже в цілій Росії на це змовляються, до чого також його брат хотів належати, що багато людей у часі тої гайдамаччини згинуть, але добра людина а це не повинна мішатися, бо той нагальний пожар, хоч і повстане, буде причиною проливу крові й великого знищення, всетаки буде усмирення. Провідників із багатьма алочинами вилежать і стратять, а той край буде мати гетьманщину, як... багати будуть, одначе залишаться під владою... кільканадцять років, або дещо більше. В місті Каневі буде великий їзд... а в тому-то часі для поляків виринуть смутки.

Коли гайдамаччина дійсно зачарася й ці передсказання між народом усіма поширюються, гайдамаки старалися схопити Вернигору, але ні в Македоні, ані ніде не могли його знай-

ти, навіть македонці до того... склонити не могли. Вернигора втік і сховався в Корсуні на острові, довкола облитому рікою Рось, де в тому часі мешкали самі мелники. Уманське староство належить до Росії... Величезного Суходольського, сам мешкаючи в Корсуні, був у нього на острові.

Як видно, проф. Семірадський за багато приписав цьому документу, коли назвав його „власноручною реліцією старости Корсуна І. М. П. Суходольського“. Список агадує Суходольського в третій особі й ще з титулом, отже цього не міг писати сам староста Суходольський. Це може бути тільки відпис з оригінального письма Суходольського — тай це годі ствердити. Напевно, це один з таких списків, які бачив ко. Е. Івонський. А зміст цього списку Собанських щодо історичних даних про Вернигору майже вповні годиться з тим, що про Вернигору писали Чайковський, Гошинський, що було вдруковане в „Патріоті“ та що опублікував проф. Кляйнер.“ Але список Собанських історично найчистіший: він не втягає Вернигору ні в яку політику і не робить з нього ані приятеля шляхти, ані агента барської конфедерації, тільки описує його як вичуна.

Очевидно Вернигора не міг очікувати від Польщі ніякої допомоги для України, коли передсказував Польщі загибля.

В реліції „Патріота“ написано, що Вернигора, коли „прококував“. „У таких хвилях попадає звичайно в магнетичний сон“. Це вже без сумніву пояснення Лелеселя, а дусі месмерізму (Месмер, 1733—1815): Староста Суходольський цілком певно що не мав таких по-

нять, тому, крім канцелярських „генералій“, не записав нам буквально ні одної риси котрою характеризував би психічну техніку ясновидючості Вернигори: чи він попадав у транс, яким способом, яким стилем тоді говорив, чи являвся йому духи.

Старинний Валаам удостоївся в біблій без порівняння кращої, віршої силуетки! Можливо здогадуватися, як це вже Гошинський здогадувався, що Вернигора убив свого брата й побив свою матір саме в своєму екстатичному шалі. Брат приставав до гайдамаків, а Мойсей у своїх видіннях бачив сумний кінець гайдамаччини: отже мусіло між ними з того приводу приходити до сварки й навіть бійки. І коли був в екстазі, мій Мойсей убив брата та побити матір, що захищала брата. Можливо, що це було шойно в початках його ясновидючості.

Ми вже на одному місці сказали, що простим людям здається, начеб передсказувати будучність могли тільки святі люди, або ті, що запродали свою душу чортові. Так і „Патріот“ написав про Вернигору: „Він мів таке праведне життя, що... нарід з далеких сторін приходив до нього“.

В дійсності ясновидючість не є зв'язана зі святістю. Це спеціальний духовний стан, спеціальне наставлення чи „накручення“ душі (беремо образ з радів). Російський Распутин також мав дар ясновидючості, а був просто казковий розпусник. У деяких ясновидючість проявляється шойно по перебутті тяжкої недуги (так у Юзефі Neumann та в Распутіні).

(Далі буде.)

Міжнародні хліборобські дні в Будапешті.

(Власна кореспонденція з Будапешту.)

Будапешт, 17. червня 1934.

V

В останніх двох днях радили усі секції конгресу.

На секції I-й (аграрна політика і економіка сіл. господарства), про яку першу частину засідання ми вже повідомляли, реферував німець Маер про вплив механізації сільського господарства на соціальне і господарське положення села, а Пеши (Будапешт) про наладження міжнародного ринку живини. Над першим рефератом вивчалася дуже жива дискусія між представниками середніх і дрібних хліборобів, — а поміщиками, яка виказала, як важко є звести разом інтереси цих двох груп посідачів землі. Над рефератом про ринки живини зродилося питання для нас чималої ваги, а саме, що держави-імпортери зловживають ветеринарні приписи для того, щоб не пустити на свої ринки живини навіть у такій мірі, як зобов'язалися до цього окремими договорами. До цієї справи оголошено резолюції, що заступають інтереси держав-експортерів живини, які секції прийняла.

Секція II-га (сільсько господарська освіта і громадська агрономія) вислухала реферат проф. Ебера (Будапешт), проф. Седльмайра (Відень) та проф. Тассінарі (Рим) про завдання с. г. шкільництва різних ступенів до високого включно та про підготовку керівників сільських хліборобських організацій. Зрозуміло, що ця тема дала причину до широкої дискусії, якої продовженням можна уважати відбуте в дні 16. червня ц. р. річне засідання Міжнародного Бюро Хліборобської Освіти, яке звернуло на себе увагу найкращих діячів с. госп. освіти багатьох держав. Резолюції II-ої Секції є саме вступом до резолюцій засідання Бюро, які йдуть в тому напрямку, щоб розбудувати в поодиноких краях окремі комітети та бюро для с. госп. освіти, які співпрацювали б через цю міжнародну освітню організацію зі собою. Відносний реферат на засіданні Бюро виголосив відомий чеський освітній діяч д-р Е. Райх. На цьому річному засіданні Міжн. Бюро Хліборобської Освіти прийнято теж низку постанов про рівноуправління титулу інженера-агронома в різних краях та про охорону агрономічних академічних ступенів і титулів.

На засіданні III-ої Секції (с. господарська кооперація) проголосив австрієць Бухінгер реферат про завдання та організацію міжнародної статистики сіл.-госп. кооперації, який закінчився прийняттям проекту референта з тим, що 10. вересня ц. р. відбудеться в Празі для устійнення деталей проекту ще окреме засідання вибраного Секцією комітету. Цей обширний проект буде мусіти зацікавити також наші кооперативні установи, а тому він для нас безпосередньо теж важкий. Другий, для нас дуже важкий реферат виголосив на цій комісії фінляндський міністр хліборобства Ютіля про організацію обороту молока та збуту молочних продуктів. Висновки референта йшли в тому напрямку, щоб розбудувати кооперативний збут молока і його перетворів, як найбільше відповідну і найбільше раціональну форму цього збуту. Окремо поставив внесок французький делегат Ашар, щоб створити постійний комітет молочарських кооперативних центрів усіх країв, який змагав би до того, щоб переводити в діло справу порозуміння, для збуту молочних продуктів, що сьогодні для країв-експортерів масла і сирів (і для нас!) є величезної ваги. Цей внесок прийнято. При цьому треба відмітити, що справа наладження експорту молочних продуктів, а головню масла, була докладно обговорена на останньому Міжнародному Конгресі в Римі (травень 1934) і дискусія над рефератом Ютілі була властиво фактичним закінченням тез висунених на згаданому конгресі. На жаль у тому конгресі ми учасники не брали, тому справи висунені сьогодні були для нас цілком новими.

Чергові чотири секції: IV-а (рослинна продукція), V-а (виноградарство), VI-а (тваринна продукція) і VII-а (хліборобський промисел) обговорили багатий матеріал з нових досягнень господарської техніки, який цікавий передовсім для наших фахівців, закінчили свої наради низкою резолюцій, у яких пробивається теж гадка щодо продукції, обмеження продукції (виноградарство, тваринництво) та жура за збут.

Дуже цікаві наради VIII-ої секції (жінки і село) стягнули не тільки представниць жіночих хліборобських організацій, але також керівників господарських загальних організацій. Поза общими рефератами, на теми в нас

майже необроблені (хвіба що в поверховних популярних статтях), які повинні зацікавити наше організоване жіноцтво, переведено при цій нагоді змагання за титул найкращої господині світу. До змагань станули жінки з кількох країн. Покищо вчора признало журі одній малярці, одній швайцарці, одній румунці, одній бельгійці та одній італійці. Зпоміж них буде при закінченні конгресу признана одна найкращою господинею світу. Уладженням цього конкурсу займався жіночі хліборобські організації через господинські школи у своїх краях. Конкурс був усім доступний і зводився до предлошення виконаних змагункою ручних робіт та переведення у себе в краю та тут на місці домашньо-господарських праць. Цей конкурс покінчився вчора великим жіночим святом у тутешній господинській школі при великій участі передовсім дітвори (велике виховне значіння!) і високих гостей усіх держав. Конкурс відбувався під протекторатом дружини регента п. Горгі.

Кожний день приносить тут багато цікавого поза звичайними нарадами конгресу. Вчора прибула офіційна прогулянка німецьких журналістів (20 осіб), щоб взяти теж участь у закінченні конгресу. Чимале вражіння і коментарі викликало вбивство мін. Перацікого. Заповіджене прийняття для членів конгресу у польському посольстві, призначене на вчора вечором — відкликано. Завдяки натякам деякої австрійської преси про злогадних убийників, годі обтрятися від запитів, передовсім тих, що ходять і мишкують за сенсацією. Але на те і є журналісти, щоб знайти навіть єдиного українця серед тисячі делегатів — коли він потрібний. Про інші і дальші справи — черговим разом

Инж. д-р Євген Храпливий.

Криваві вуличні бої у Ліоні.

У Ліоні діяло у вівторок 19. червня ц. р. до кривавих вуличних боїв між комуністами і поліцією. Комуністи збудували барикади та острілавали поліцію а дахів будинків. Барикади здобула поліція при допомозі жандармерії. Комуністи відвозили своїх рабських вантажними автоматами, щоб не попасти в руки поліції. Шоано над ранком у середу вдалося поліції припинити лад і спокій у місті. Офіційний комунікат повідомляє, що 15 демонстрантів і трьох поліцейських важко ранили.

МІН. БАРТУ В БУКАРЕШТІ.

БУКАРЕШТ, 21. 6. ПАТ. До Букарешту приїхав мін. Барту, якого повитали міністри закордонних справ держав М. Антанта, а саме: Тітулеску, Бенеш і Ботич. всі члени румунського уряду, дипломатичний корпус та біля 20 тисяч юрба народу. Мін. Барту загадав про приїзд між Францією та Румунією. Заявив, що Франція не думає змінити співпраці на тяжку опіку. Французька політика амагає до господарської відбудови наддунайських держав. Не зважаючи на деякі труднощі від Праги аж до Анкарні зарисовується ясний шлях порозуміння та гарантії миру в східній частині Європи.

Як не можете спокійно спати — то підпишіть позичку Рідній Школі на суму 25 зол.

За один шкільний фронт.

До чого дійшла конференція власників українських приватних шкіл.

Вже перед шкільною реформою давалася відчувати потреба одного українського шкільного фронту, а його відсутність наносила і нанесла нам чималі шкоди. Після шкільної реформи з 11. березня 1932 р. справа ця стала нестерпно пекуча. Недостача одного українського шкільного фронту відбивається шкідливо й на українському прилюдному, особливо на українському приватному шкільництві, яке найшлося в куди тяжчому положенні, як це було перед реформою.

Ідучи за голосом нашого громадянства, скликала Головна Управа „Рідної Школи“ конференцію власників шкіл до Львова на день 5. червня ц. р. Явилися представники шкільних установ „Р. Ш.“, шкіл СС. Василянків зі Львова, Яворова і Станиславова (не було тільки з Дрогобича!) та малої семінарії Митрополичого Ординаріату у Львові.

Нарадам проводив голова „Рідної Школи“ проф. Іван Галушинський. Змістовні реферати виголосили інспектор „Р. Ш.“ В. Кузьмович і референт д-р М. Терлецький. Перший мотивував необхідність взаємного порозуміння й одного шкільного фронту зі становища шкільної політики, другий виступив з конкретними висновками доцільного розподілу українських приватних шкіл відповідно до сучасних можливостей і потреб українського народу. Д-р М. Терлецький радив не ставити справи рубом, але обі сторони мусять піти на взаємні уступки й знайти спільну мову. Якщо прийшло до тої „спільної мови“, то справу сітки наших приватних шкіл можна би поладнати ось-так:

В Яворові „Рідна Школа“ має коедукційну гімназію, прегарний власний будинок і всі лані до найкращого розвитку. Однак, щоб уможливити тамешнім СС. Василянкам вести їхню гімназію, „Рідна Школа“ могла би передати гімназію СС. Василянкам всі дівчата і таким чином скріпити ту гімназію. Рівнож професори „Р. Ш.“ могли би вчити також в гімназії СС. Василянків. У Станиславові існує добре вивірена повна дівоча гімназія „Рідної Школи“. Натомість СС. Василянки на місце поступово

ліквідованої учит. семінарії могли б завести захоронкарську семінарію, яка має найкращу будучність. У Дрогобичі коедукційна гімназія „Рідної Школи“ стоїть дуже сильно і там на місце поступово ліквідованої учительської семінарії могли б СС. Василянки завести якусь фахову школу для дівчат середнього типу. Таким чином обі школи не конкурували б, але корисно взаємно себе доповнювали. Абсолютники середніх фахових шкіл мають також змогу продовжувати вищі студії зарівно з абсолютниками гімназій. Щодо Львова, то розподіл шкіл відбудеться на підставі окремого порозуміння.

Як загальний, так і подрібний реферат викликав оживлену дискусію, в якій однодушно признано стійність виводів п. інсп. В. Кузьмовича. Щодо подрібного розподілу рідношкільних і василянських шкіл єдине було загальне примирююче становище і велика взаємна зрозумілість. Однак до остаточного вирішення цих дуже важких і пильних справ не прийшло не з тої причини, що не можна було остаточно зговоритися, тільки тому, що у справах шкіл СС. Василянків приватні заступники не мали мандату ані права складати обов'язуючих заяв. Перейшла однодушно резолюція такого змісту:

Шкільна анкета власників українських приватних шкіл, що відбулася дня 5. червня 1934 р., висказує побажання, щоб Головна Управа „Рідної Школи“ дала почин запести постійний контакт з усіма представниками власників українських приватних шкіл з метою розбудови та співпраці на полі українського приватного шкільництва.

Таким чином почин до взаємного порозуміння вже є. Найважливіше, що з обох сторін видно добру волю і до порозуміння є вже психічний настрій. Головна Управа „Р. Ш.“ не заспить цієї переважної справи, буде стояти в контакті з усіма компетентними чинниками, які мають рішачий голос у справі шкіл СС. Василянків і доложити усіх зусиль, щоб створити необхідний наш один шкільний фронт.

Товари
благатні

вовни, шовки, полотно, постіль

Ф. Ожеховський

Найбільший вибір. — Найнижчі ціни.
Львів, Ринок ч. 29.
7153 110-180
Телефон 25-55.

Село на Радянській Україні.

З ВРАЖІНЬ ОЧЕВИДЦЯ.

VIII.

Як винищують українське жіноцтво. — Радгоспи. — Експерименти, що коштують мільйони.

Дехто думав би, що фізичне винищення української нації почалося аж тоді, як більшовики зробили штучний голод і завели магові розстріли. На мою думку ця некорисно-діявольська справа велася уже від приходу більшовиків ріжними способами. Між іншим: по приходу більшовиків відкрили в Україні безліч шпиталів та амбулаторій.

Якже лікували і кого?

У таких шпиталях погано устаткованих можна було бачити переважно жінок; всі вони хворі на жіночі хвороби від наслідків абортів. Абортів дозволені законом і є одним із доходів сільського бюджету. До абортів медичний персонал заохочує, мовляв, тобі не можна родити, бо твоє серце слабе, другий каже: твої нерви слабкі, а третій: ти родили каліку. Жінки йдуть на операційний стіл не підозрюючи політики.

Я працював при аптці на селі і з тою справою добре знайомий. За неохайності, бруд і санітарну неграмотність можна би цілу книжку написати. Не поміч, а розсадник хворіб.

Радгоспи, тобто великі державні фільварки, об'єднані в зерногоспи. Вони ріжняться від колгоспів тим, що мають свою дирекцію, свій раціонал від плуга до трактора і комбайна. Пляни робить трест. Робота сила наймана, адебільшого там арештанти та засуджені на примусову працю. Через погане харчування, робітники втікають і заше як підходить робота, то радгоспи замикаються без робітників.

Але більшовики дають собі раду. Висилають на села виїзди судові сесії, сілради арештовують під закидом якоїсь провини нічому невинних людей, тут їх судять на рік чи на два і під конвоем гонять просто до радгоспів; ті трохи пороблять і знову втікають. Так, що в радгоспах як не всі, а 70 проц. робітників це арештанти. Один інспектор зерногоспу говорив мені, що кожний пуд пшениці коштує радгосп не менше 10 карб. В той час, коли держава платить 1 карб. за 1 пуд.

В декотрих радгоспах часто збіжжя замикається змивати на пни.

Крім зернових є ще „скотоводи“, „свинководи“, „вівчководи“ та „кошоводи“ радгоспи. Один свиноводний радгосп знаю добре. Великий фільварок кільканадцять тисяч гектарів землі. Привезли з Англії маток, киурів і англійця спеца. Почали розводити молодняк; біскупіями, молоком, рижом молодняк кормили.

Кільканадцять ветеринарів день і ніч дижурили, вели лабораторію роботу, а свині здихають та здихають, мільйони потрачено, акції прийшлося закінчувати свиноводний радгосп „Артаташ“.

Вівчководний радгосп в Ассанії Новій.

Велитеська експеримент до революції належала німцям Фальцфайнові. Вона межує саме з чорною долиною відомою нам з нашої історії, де Сірко ділив визволених з татарської неволі козаків, одних вівчур, других праворуч. Ассанія Нова неначе оаза серед просторих безводних і бездеревних степів. Зелені сади-парки, ставки (штучні і природні), луки, пасовиська, котрі ще ніколи не бачили плуга. Фальцфайн заложив був акліматизаційний зоопарк. Привезені з далеких тропічних країв різні звірі, як лями, кангури, зебри, гну, дики, буйволи, бізони, дикі коні, зубри, олені, африканські та австралійські струси і ін. звірі та птиці ходили по широких природних пасовиськах. Вели наукову роботу перехреснування. Більшовики зумили своєю бездарною господарською злишнштію те, що ще лишилось із хайна Фальцфайна і що не зіла революція. Шо року приїзять з Англії нові вівці на годівлю, вони здихають, погано акліматизуються. Готові акліматизовані отари вигубили, а інших не всілі розвести. Так іде з вівцями і зі свиньми, не ліпше діло зі скотом та кіньми в їх радгоспах.

Направляймо гріхи століть!

V.

Що могли тоді „православні“ протиставити єзуїтам? Давіки?!.. Наслідки: Можли рози і з культурою і без глибокої культури й характеру поклали різний твір. Такий уже був закон, що не лиш культура, але й її позір, краща „етикетка“ — потагають за собою тих, які не мають свого власного хребта. Українська шляхта скоро забула свої „звичай і обичаї“. Старі можі роди: князі Случцькі, Провські, Пузани, Вишневецькі, Ходкевичі, Папи, Салги, Глібовичі, Дорогостайські, Воловичі, Гулевичі, Сенюти, Немирці, плішче Острожські, Огіньські, Четвертинські й багато-багато дрібної шляхти — все це розтеклося, як той намул в легенді про Сатагайла, що хотів добути в нутрив „землю“ — не в ім'я його, але в ім'я спос. За родами пішли величезні ма-

ГАЛАНТЕРІЯ ЖІНОЧІ І МУЖЕСЬКА У ВЕЛИКИМ ВИБОРІ По цінах дуже низьких. Поручає Ф-на ЗИГМУНТ ЗАЛЕСКИЙ вул. Воїнів ч. 4.

СХІДНЕ ЛЬОКАРНО.

ФРАНЦІЯ ПРИЗНАЄ РІВНОПРАВНІСТЬ НІМЕЦЬКИМ.

З Парижа повідомляють, що французький уряд доручив своєму амбасадорові у Варшаві Ларошеві зеднати Польщу для своєї концепції східного Льокарна. Франція намагається довести до цієї низки умов взаїмної допомоги між СССР, Естонією, Латвією, Литвою, Польщею і Німеччиною. З тією самою концепцією виступить французький уряд у Берліні. Кружляють погослови, що мін. Барту в розмові з представником канцлера Гітлера фон Рібентропом погодився признати Німеччині рівноправність під умовиною приступлення до низки умов безпеки у Східній Європі. Східне Льокарно було би доповненням умов в Льокарно та умови в Атенях, яку підписали Греція, Югославія і Туреччина. Після підписання цієї низки умов у Східній Європі і нової гарантії непорушності нинішніх кордонів в Європі французький уряд бажав би довести тоді до зменшення зброєнь. Коли ці заходи не увінчаються успіхом Франція співратне свою політику на союзі з СССР.

KATOL ВБИВАЄ КОМАХИ НАСІКОМИ

1/46 Японський 17-20

етки, що в тяжкій годині могли були перає стати українському народові у пригоді.

Хто ще стояв за „благочестям“, бажав рятувати культуру й віру свою, мусів проти аброї шукати аброї, а не звичайного кола. Це привело до творчості власної „колегії“, „академії“ лавір єзуїтських. Прийнялася форма та змісту було мало, як врештою і в єзуїтів, що являлись менше науки, але зате більше нетолеранції, фуми, блиску, горлощів і ненависті. Алеж коли дух школи на заході змінявся, а з ним метода й зкочовалась, коли розворталось в них життя від все паростаків наук, філософії — ми застрягли в полеміці, мертвій схоластиці майже до кінця XVIII. ст. Коли на заході рідна мова галапувала на всіх ділянках культурного розвитку, ми жили „духовними мечами“, „трубами словес про-

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА“ З ДНЯ 23. ЧЕРВНЯ 1934.

Д-Р СТ. ЛЮДКЕВИЧ.

2)

Михайло Вербицький та українська суспільність.

(Реферат, прочитаний на святочній академії в Яворові).

(Довісничик.)

Правда безперечно, що талант Вербицького на парохії у Мливах не міг розвинути як слід та мусів марнуватись. Але цей його талант був такий дужий та восторговий, що і в найбільш некорисних наших умовах виривався на світ до легу та находив собі сик-так доругу та спосіб висловити себе й без хитрої технічної рутини.

У кожнім слові його творі, у кожнім мотиві ми чуємо бажу іскру, лямині плазурі та знамя правдивого, старого вітхнення, а часто й геліальної інспірації.

Але значіння Вербицького у розвитку нашої національної культури в Галичині є ще далеко більше: Вербицький для нас є не тільки музиком, але також символом нашого національного відродження в Галичині. Він, як всякий справді великий, творчий талант, став найкращим виразником наших національних амагань і думок у 40—70 роках 19. століття: виштовпав трохи із московифільської сфери, він уряв із своїм народом перебув усе еволюцію тих років, як це видно із текстів його пісень: від рутенської мряковинної поезії Гушалевиців, Наумовичів, Діланьких, — він прямував духом на тихі зорі, на всі води, — до чимраз зріпшого національного світогляду. До поезії Шашкевича, Федьковича, врешті до „Заповіту“ Шевченка. Завершеною та останнім словом цього процесу була його музика до нашої національної пісні „Ще не вмерла“.

змерла“, який і головно завдяки його музичній, що палила з вітра душі народу, поширилася і запанував на довгі роки по обох боках Збруча і досі держить себе щоби Франкового, змістом глибокого, але слабшого музикою „Не вмерла“.

Творення національних гімнів — це справа дуже цікава, але й дуже складна. Національні гімни не творяться композиторами, а родяться у щасливий момент, у славний час ділової кошевості й консолідації всіх духовних сил нації.

Дуже цікаво булоб нам знати і прослідити, як зложився і поширився наш національний гімн „Ще не вмерла Україна“, хто підсузнув Вербицькому текст Чубинського і як повстала у Вербицького думка підложити до цього музику. Та це покищо закриті перед нами заслоном. Але сам факт, що не кому іншому, а саме Вербицькому із його московифільським минулим було суджено і владосі здійснити тодішній народний ідеал, потрапити в чистий та щирий тон народньої душі, вказує ясно на ту велику силу й експансію його музичного таланту та на його значіння як нашого музичного барда.

Цей один момент і виставлю вповні на те, щоби повалити всі теорії та толки про те, будьто би Вербицький був „мало народний“ композитор.

Проблема нашого національного гімну переходила в останніх десятиках літ цікаву історію, про яку ще мушу тут згадати.

У воєнних роках, коли Україна адобула на часочок крихту незалежності, на Великій Україні та у нас у Галичині скінчився раптовно шум у справі створення національного гімну. Скрип почався розмови про те, що наші дотерпіні гімни „Ще не вмерла“ і „Не поща“ вже не актуальні, во відповідать нашим національним ідеалам, що пора їх замінити новими. І мов на даний знак почали поети і музиканти складати нові гімни: почались переробки тексту „Ще не вмерла“ (на „Віно воскресла“) і нічні наслід-

дування чужих національних гімнів. Але ні один з тих гімнів не пустив коріння в масах народу і всі вони поволі пропали, а з ними разом пропала й наша воєнна розправа...

І ми знову липилися адам і на два передвоєнні наші гімни і ми мусимо далі за гріхи батьків каратися, співаючи їх та відкидаючи нового.

Отся історія із нашими гімнами має для мене деяке символічне значіння і для наших культурно-музичних відносин. Вона нагадується мені, коли почую, як дехто з наших музикантів „модерністів“ голосить урбі ет орбі, що культ для Вербицького та нашої старої музики не має у нас уже ніякого амісту, що наша новітня музика пішла вже так високо й далеко, що Вербицький із уже вічного дати не в силі. Не булоб гіршої помилки, як ця, колиб ми у ці зрадливі теорії стали вірити. Вербицький і наші старі композитори, хоча й не мали відповідних технічних засобів композивання, аналіз, чого хочуть і писали так, як почували, кровю свого серця.

Ми сьогодні маємо всі технічні засоби композивання, але часто не знаємо, чого хочемо і жахемось не раз так писати, як почувалимо, тому, що мода каже інакше, тому, що так, якби хотілося, „не випадає“ писати. І в тім наша слабкість супроти їх сили. І тому треба нам трохи присмирити високопарні гасла духовної порожнечі та заступити їх чимсь соліднішим.

Може бути, що це нинішнє свято, подиктоване гарним, хоча може й недосвідлим поривом студентської молоді, дасть товчок до глибокого культу та розуміння гарного минулого у нашій музичній культурі. І може дасть товчок до консолідування сил нації у минулім і майбутнім, а з тої консолідації наших національних сил може так само зродитись наш новий національний гімн, гідний заступити давні гімни Вербицького, — на який ми даремне чекали в часі нашої недавньої ввазовольної війни і якого так не діждалися домлі.

VI.

VII.

VIII.

Н И И И

Воденіль в 7. обидва

інсценізації Л. Шіллера

Микола Лебединський

быв дежурного урядовця. Поліція справника
арештувала.

В ОБОРОНІ АВТОРСЬКИХ ПРАВ.

Письменник д-р Андрій Чайковський до всіх теперішніх і грядучих критиків його повісті „За наживою“, Українська Бібліотека ч. 3. за травень.

Хоч яким не була гостра ваша критика, то і її не приймався, бо це не може відноситися до мене. Повість вийшла з такого видавництва, де кожна книжка мусить вийти під міру 128 сторінок, ні більше, ні менше. Коли менше, тоді Редакція дасть свій причинник „на зріст“, або на яку таку, як при купівлі сушених сливків або цукорків, колиж автор не попадає під міру, лиш напише трохи більше, тоді роблять з твором те саме, як деякі годівці, що собакам відтинають хвіст або вухо.

Те саме роблять у Редакції „Української Бібліотеки“ та не лише мені одному, але кожному авторові, що не вгадав міри і вибиг трохи далі на вулицю. Відний автор не вгадав, де його дитину краще будувати... Та колиб хоч вінічили порядно, щоби рани не було звати, а то ні... помилки в рух, а толі автор співає себе на духом на таку чудасію... А поважливий титач погадав собі: „Ові у тому місці автор замісць йти вулицею, як інші люди, перекочив через п'ять кам'яниць відрізу. В тому місці поліційна собака певно втрапить п'яч і буде крутитися мов візот у погоні“.

Таке то я мав стріпати з тою повістю. Знаючи, що там лише 128 сторінок, повість може вийти, а в мене відповідного лікта не було, щоби акуратно відмірити, прому таке: повідомить мене, що хочете вірзати, поклитися на сторінку чистотисну, а, я, маючи у себе дубльовані машини, сам зробить операцію і постарася зіштити так, щоби не лишилася рана, та щоби задержати пропорцію, щоби моя дитина не вийшла яка горбатенька людям на сміх, а мені відному батькові на журбу. Та мов прохання не було прийняте, порішали, де їм хотілося і не старалися порядно пошпигати.

Як я описав прочитав книжку, то погадав собі один випадок, який трапився у Львові, щей я був студентом. Умер якийсь сердега, і різня паніла похороном у якомусь похоронному заведенні. Приставили домовину та „чорві“ експедитори в Личакова не могли ніяк небіжчика в домовину вложити, бо домовина була за коротка. Аж прийшов сам шеф заведення, положив делікатно покійникові ноги, і той мусів сердега вміститися. Шеф виходив з того вірного погляду, що на тому світі покійникові ніг не треба, бо там не грають копаючою мачо, азі не ходять, лиш літають. І там ніхто їхнього калітва критикувати не буде. Та інше діло в книжці. Тут критик, чи не критик погадав собі, що автор „або дурний, або дорогий питає“, коли пише таке: „до тієї розмови сталося те, або те...“ По якій-же розмові коли її в книжці не було, бо зроблено з нею „обрізаніє“.

Отож панове критики, пишті собі на цю книжку, що вам завгодно, а я кожному з вас скажу: „отредаюся сатани і діла його“, бо то не я. Андрій Чайковський.

З відчитової салі.

ПРОБЛЕМИ ПСИХОАНАЛІЗИ.

Під таким заголовком виступив у неділю, дня 17. 6. ц. р. о. д-р Йосафат Скрутель ЧСВВ реферат. Реферат цей входив у програму останніх в цьому році ширших сходів Марійської Дружини Студенток у Львові.

І цим разом у ширших сходинах членок Марійської Дружини Студенток взяли участь і старші громадяни і представники деяких редакцій. О. прелегент, знавши вже зі своїх адерних і дених вишадів — і цим разом дав повну кар-

тину генези й розвою цієї славної, а так актуальної проблеми як „психоаналіза“.

Спираючись на засадах творця психоаналізи З. Фрейда, — висвітлює шан. о. прелегент цю kwestію з точки чисто формальної, не торкаючись її з боку критичного, бо на це не дозволяв уже час.

Тому то по широкій та цікавій дискусії, внипом думки усіх слухачів, було прохання, яке голова Дружини звернула в сторону о. прелегента, щоби при найближчій нагоді зволю продовжувати ту цікаву тему — трапуючи її вже під кутом чисто критичним та зясовуючи відношення реаліті та церкви до психоаналізи.

На цього роду прохання прелегент погодився, а видав дозволяючи-пнову бажання п. д-ра І. Копача й інших присутніх — зобов'язався де ширше розпропагувати це в пресі та особних оголошеннях, щоби дати нагоду прислухатися цьому рефератові усім, які того роду питаннями цікавляться. З чисто технічних причин реферат цей буде мати місце шоймо по фєрїях і входитиме в програму сходин М. Д. С.

Учасник.

Чи Ви вже зложили книжки або латок на купно доброї книжки для наших братів на заході?

По широкому світі.

— До Трієсту приїхав австрійський міністр торговлі Стокінгер з численною делегацією з метою придати для Австрії відвау митну смугу в порті Трієсті.

— У копальні Карстенцентрум дішло до катастрофи внаслідок землетрусу. Сімох робітників засипаних.

— Комісія французького сенату рішила видати судові колишнього міністра справедливости Ренсольда, замішаного в аферу Ставіського.

— Провідник націонал-соціалістичної молоді Стебе виступив різко проти німецьких консервативів.

— Мін. Гебельс прийняв на завіданні проф. Т. Зєліньського, який виступив теж відчит в університеті у Лайпцігу.

— Банк Міжнародних Виплат у Базелі переслав німецькому урядові різкий протест проти припинення сплати закордонних довгів з точки Дода і Йонга закидаючи зломання міжнародних умовин.

— Німецький корабель „Дредеа“ розбився на підводних скалах внаслідок норвеських фьордів і потонув. На кораблі їхало 1000 туристів, які майже всі рятувалися, крім чотирьох жіток.

— У виборах до провінціоняльних соймів у Канаді ліберальна партія вийшла з перемогою. Таким чином проурядова партія консервативів мусить віддати керму в Канаді лібералам.

— Большевизька телеграфічна агенція ТАСС заперечує вістки японської преси, наче би біля Владивостока відбувалися маневри большевицької фльоти при участі підводних човнів, торпедоносців і гідропланів.

— Бритійські кораблі згоналили корабель китайських піратів і виволокли чотирьох громадян В. Британії апоміж схоплених патьох.

— Большевицький уряд аліментував революційно-воєнну раду комісаріату вілїя і маршарки. Назву комісаріату перемінено на комісаріат оборони.

— В першу річницю приходу до влади відбулися величаві обходи в Данцігу. Провідник націонал-соціалістів Ферстер виступив велику політичну промову.

— Міністри Бенеш і Бфтич виїхали з Букарешту.

— Канцлер Гітлер виїхав до Нойдек, щоби салясти звіт през. Гінденбургів з нарад з Мусолінієм у Венеції.

Якщо хочіте брати участь у виборах до громадських рад, то негайно замовте собі

Новий Самоуправний Закон

разом із

виборчою ординацією

д-ра Степана Барана.

Замовляти в Адміністра-

ції „Ціла“ Львів, Ринок 10.

Ціна примірника 0.80 зол.

(з почт. пересилкою 0.95 зол.)

НОВИНКИ

— ДО ЦЬОГО ЧИСЛА ДОЛУЧУЄМО СКЛАДАНКИ П. К. О., ЯКИМИ ПРОСИМО НАДСИЛАТИ ПЕРЕДПЛАТУ НА ЛИПЕНЬ. — АДМІНІСТРАЦІЯ.

— ПРОСИМО КУПУВАТИ ТІЛЬКИ У ФІРМАХ, ЯКІ ОГОЛОШУЮТЬСЯ В НАШОМУ ЧАСОПИСІ ТА ПРОСИМО ПОКЛИКУВАТИСЯ НА ОГОЛОШЕННЯ.

— ПОДАЄМО ДО ЗАГАЛЬНОГО ВІДОМА, що всякі оповістки про загальні збори, концерти, відчити, товариські сходини, посмертні згадки та вістки особистого характеру міститимемі тільки за оплатою. — Адміністрація „Ціла“.

— 30-ліття композиторської діяльності Василя Безкоровайного. Пишуть нам: Дня 3. червня ц. р. відбувся в Зоологічній академії для вшанування 30-літньої композиторської діяльності проф. В. Безкоровайного. Гарно прибрану салью виповнило численно зібране місцеве й замісьцеве громадянство. До ювілята промовів д-р Т. Ваньо і вручив дарунки. Відтак д-р Красноопера виступив рефератом про діяльність композитора. Потім відбувся концерт творів ювілята. Виконання творів було зразкове і рясно оплескуване. Зворушений виявами широкі симпатії ювілята подякував присутнім сердечними словами.

— З радіа. Радіостанція в Гайльсбергу (291) надаватиме 23.ц.м. в год. 20.40 оп. вечір у виконанні кенігсберзької оркестри. Співає наш відомий оперовий співак О. Руснак.

ПІДПISУЙТЕ Й ВПЛАЧУЙТЕ НА ПОЗИЧКУ РІДНІЙ ШКОЛІ ПО 25 ЗОЛ.

— Важне для емігрантів до Злучених Держав. Американський генеральний консулат у Варшаві вимагає далі від емігрантів, що роблять заходи за відзавоу візу, предявляти гарантійні документи, які стверджують маетковий стан осіб, що викликають до себе особи з Америки. В зв'язку з цим емігранти до Злучених Держав повинні негайно порозумітися зі своїми свояками, щоби вони прислали вимаганий заступорку просто до консуляту, або на адресу емігрантів. Як хто має карту вступу, а знає, що з Америки не прийшло потрібне засвідчення, не потребує їхати до Варшави, лиш прислати просьбу до консуляту, щоби прислали йому нову карту вступу. Торічні гарантії вже передані. Транспорти емігрантів до Злуч. Держав віліжде з Варшави 17. липня, а корабель з Гдині відпливе 21. липня. — Всякі інформації дає Еміграційний Дім, Львів, Вишневецьких 4.

НАЙКРАЩІ ВОЄННІ МАТЕРІЯЛИ

на шкільні мундирки, костюми, мужеські убрання та інші шовки

З МАГАЗИНУ НОВИН „ТЕКСТИЛЬ“ — Ст. Залеска

вул. Галицька ч. 18.

— Спорт. Т-во „Україна“ у Львові потерпіло, як довідуємося, поважну матеріальну страту. А саме перед кількома днями зчоридились уночі невідомі злодії до шатні, на алоші Сокола-Батька, де переховується все спортове приладдя С. Т. „Україна“, і забрали звідти м. ін. 5 нових м'ячів, 5 пар черевиків для копунів і все легкоатлетичне приладдя. Шкоди є на кількасот золотих.

— Хто виграв на лотерії? В шнішньому татенні Держ. Казс. Лотерії впали виграні на такі числа: 10.000 зол. на ч. 33468, 5.000 зол. на ч. 66640, 2.000 зол. на ч. 36380, 74120, 123609, 29130, 1.000 зол. на ч. 27447, 64369, 112545, 568, 97368, 500 зол. на ч. 36390, 75881, 76689, 161855, 723, 65017, 125401, 164980, 400 зол. на ч. 100, 45033, 78975, 83157, 92689, 95043, 95145, 130050, 13765, 400 зол. на ч. 100, 45033, 78975, 83157, 92689, 95043, 95145, 130050, 13765, 79960, 830054, 111979, 116141.

— Залізничні полєкші для літників. Міністерство залізниць ввело такі тарифові полєкші, з яких можуть користати родини, що вертають з літних фєрїй. Потоїбні до того, як відомо,

Найбільша і тому
найдешевша українська
кооперативна

ДРУКАРНЯ „ДІЛО“

вишукують в найкоротшому часі
твори, брошури, афіші та всілякі
інші друки. — Ціни дуже низькі.
АДРЕСА Львів, Ринок 10.

